

HARTĂ

SCALĂ: NU PUTIN DESTUL DE DEPARTE DEPARTE DEPARTE

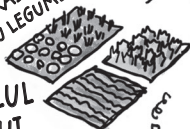

O PAIȘTE
CIUDATĂ

CASTELUL
REGLUI
EDWIN

BRAZDE
CU LEGUME

SATUL

CÂMPIILE
YERMULUI

O PIETRICICĂ

HETHERANG-
DUNDINSTER-
UNDERPLOSHY-
SMELTUS

FORTĂRETE

LINIA

PUNCTATĂ

Edwinland

INSULA X
(NEEXPLORATĂ)

UN PEȘTE
BOSUMFLAT

RECHINI VS BALENE

SĂLBĂȚICIA CRONG

ÎNĂ
O PIETRICĂ

Nurbisonia

CÂMPURILE
NOROIOASE

CASTELUL
ÎMPĂRATULUI

PĂDUREA
SINISTRĂ

COCIOABELE
ȚĂRANILOR

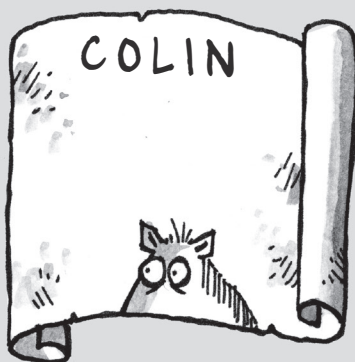
TERENUL PRIVAT
DE GOLF NĂSTRUȘNIC
AL ÎMPĂRATULUI

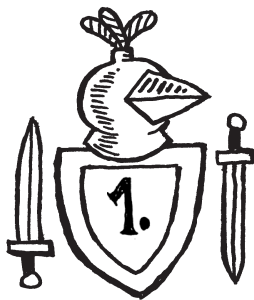
COLIBA
ÎNTUNECĂȚĂ

NAVA
SCUFUNDĂȚĂ

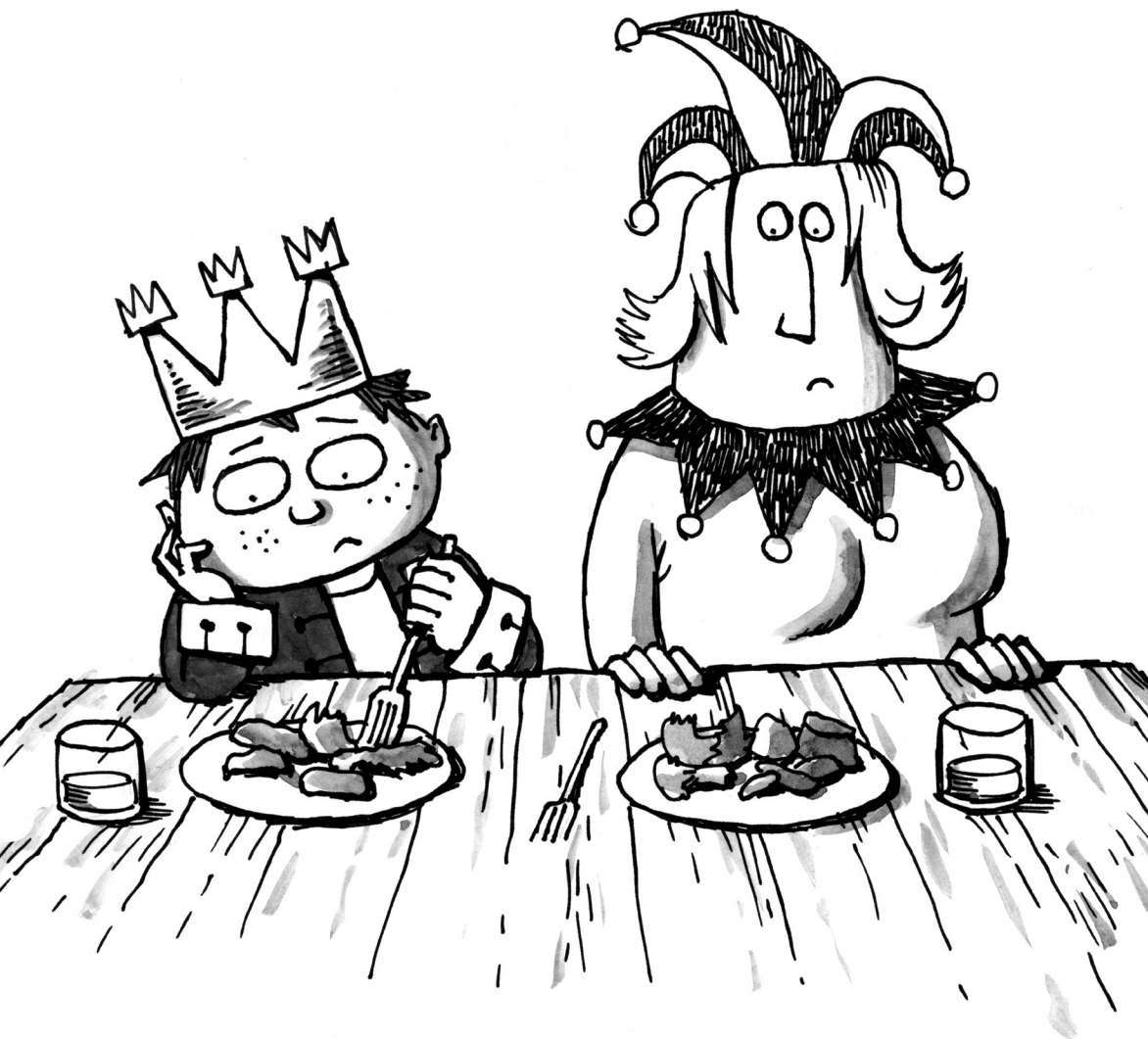

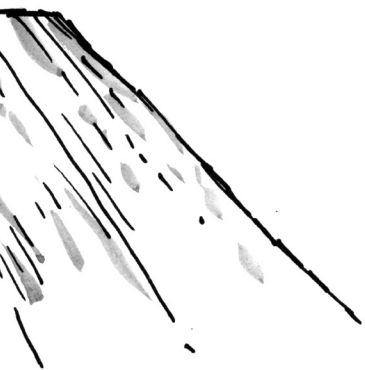
Sunt sănătoase

Băiatul tot plimba prin farfurie o grămăjoară de legume. Nu era un băiat obișnuit: era rege. Regele Fistichiu I. Încă nu apăruseră Regele Fistichiu al II-lea sau al III-lea, dar toată lumea din micul regat al lui Edwin credea că e un nume atât de grozav, că sigur urmau să mai fie și alți regi „Edwini Fistichii” pe viitor.

Însă chiar dacă băiatul era deosebit, legumele erau foarte, foarte banale. Erau niște varză, niște spanac și ceva care atârna ca un nas de vrăjitoare bătrână, atunci când Edwin o lua cu furculița. Avea până și negi de vrăjitoare, iar din el picura niște apă verzuie, care aducea un pic a muci.

Și, atunci, de ce trebuia regele ăsta, care avea o grămadă de armuri, o coroană mare și strălucitoare, un castel și propria pistă de bowling, să mănânce o farfurie plină de mâncare care nu îi plăcea?

Regele Edwin
nu putea să facă
tot ce poftea. E greu
să fii rege – trebuie
să stai cu ochii pe un
regat plin de oameni.

Imaginează-ți cum e să faci
asta când ai doar nouă ani! De aceea,
Edwin avea nevoie de o persoană adultă să-l ajute
să conducă Edwinlandul, și ea era Ministrul Jill.

Cu o lună sau două înainte de acest prânz
foarte legumicios, Ministrul Jill decisese că lo-
citorii din Edwinland mâncau prea multe za-
haricale.

CORPUL TĂU ARE NEVOIE DE
CINCIZECI

DE PORȚII
DE LEGUME PE ZI

PENTRU MAI MULTE INFORMAȚII,
CONTACTEAZ-O PE DOAMNA MINISTRU JILL.

Ministrul Jill se străduia să îi țină pe toți sănătoși, așa cum trebuie să facă un ministru bun. Dar nu prea auzeai pe nimeni să zică: „Uau, mulțumesc, Jill!“

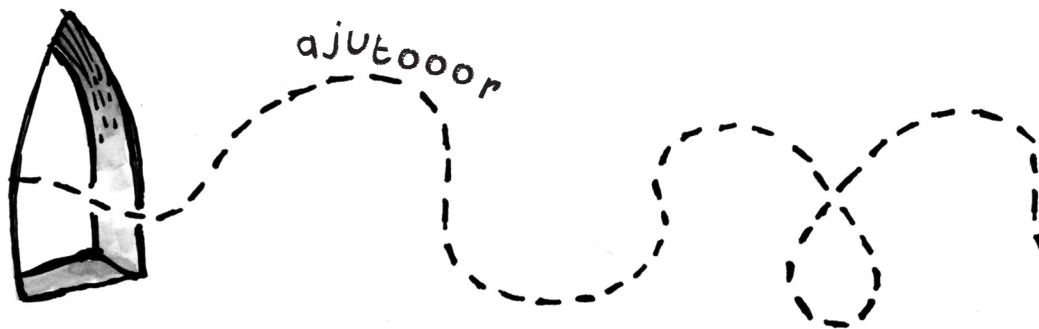
Azi era prima dată când Jill nu stătea în spaatele lui Edwin, în timp ce-și mesteca legumele cleioase, în sala de banchete a castelului. Își luase o după-amiază liberă ca să facă acel lucru pe care-l fac adulții uneori, când se „răsfață“ și își „iau timp pentru ei“. În zile ca astea, Jill asculta muzică de relaxare și i se masau picioarele, îngrijorându-se neconținut cu privire la încurcăturile în care avea să mai între Edwin.

Edwin nu era singur însă. Lua masa cu prietena lui cea mai bună, bufonul Megan. Ea se omora cu

legumele mai ceva ca el, așa că găsea moduri de a le face să dispară de pe farfurie, fără să le mănânce. Băga bucăți de dovlecel în colțurile pălăriei ei de bufon, și-apoi vâră broccoli printre corzile lăutei. Degeaba: mai erau o tonă de legume de molfăit.

— **Ajutor, ajutor!** pluti un glas speriat prin fereastra sălii de bal, direct în urechea Regelui Edwin.

Edwin dădu farfuria la o parte și se ridică în picioare.

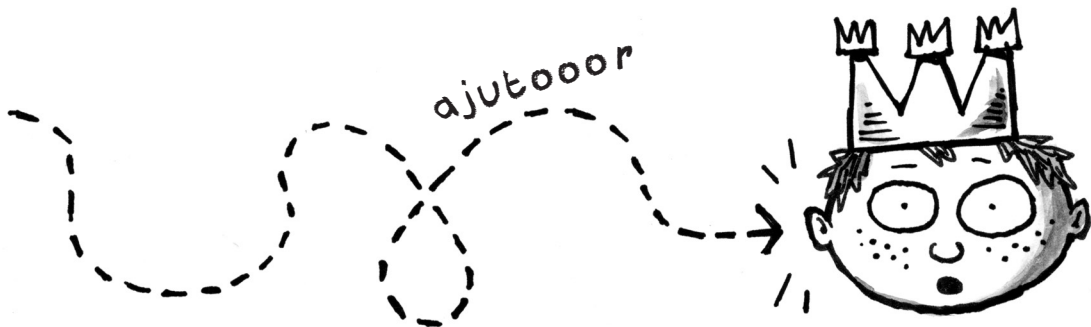

— Megan, cineva are nevoie de ajutorul nostru, și sunt destul de sigur de asta pentru că a strigat după ajutor de două ori. Haide!

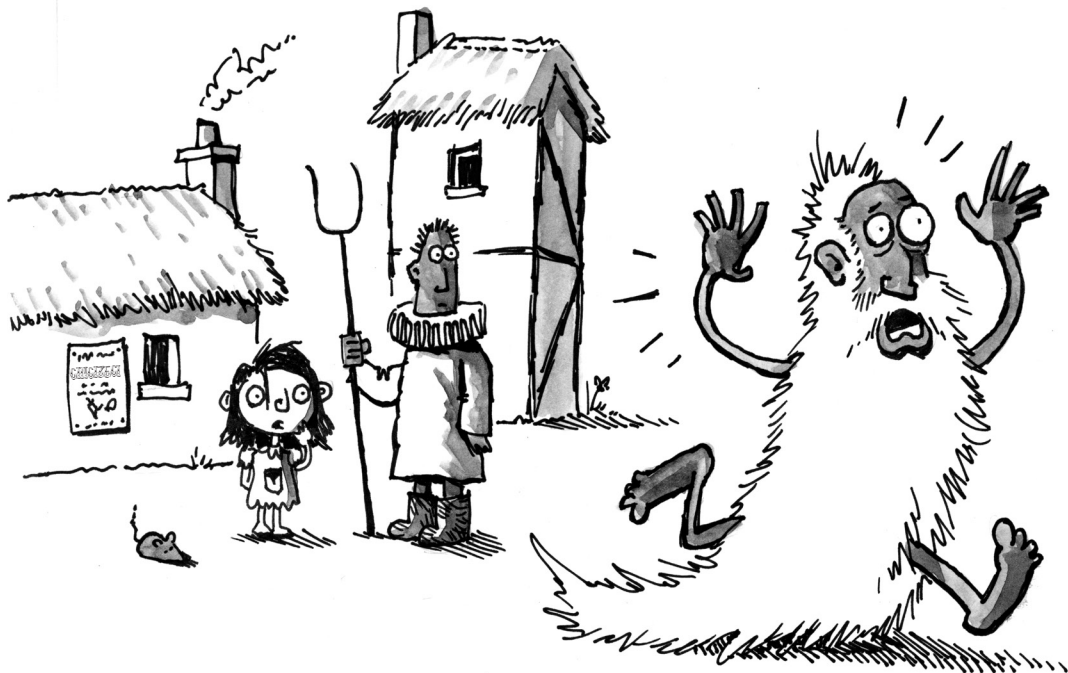
Asta era și o scuză excelentă ca să nu mai mănânce legumele, dar Edwin nu a zis-o cu voce tare.

— Maiestate, spuse Megan, e nemaipomenit de regesc să sari în ajutorul oamenilor!

După ce îl aplaudă pe rege timp de cinci minute, fugiră afară să vadă ce era cu tot tărăboiul ăla.

Omul care strigase „ajutor“ alerga acum pe străzile Satului. Numele lui era Baxter, dar nu-l mai văzuse nimeni de ani buni, deoarece era pustnic. Trăia de unul singur în Sălbăticia Crong, într-o colibă făcută din viespi moarte.

Te poți simți destul de singur ca pustnic, dar măcar nu te mai bate nimeni la cap să te speli la subraț.

Baxter era renumit pentru barba lui stufoasă și așa de lungă, că îi acoperea tot corpul. Nu știa nimeni dacă pe dedesubt purta haine sau nu, și tuturor le era prea rușine să-l întrebe.

— Ce s-a întâmplat, Domnule Sir Concetățean Nobil și de Treabă Sir? spuse Edwin.

Regele voia să fie mereu politicos, dar nu reușea să-și amintească exact ce cuvinte să folosească, deci le folosea pe toate pe care le știa.

— E-un-monstru-care-mănâncă-tot-aoleu-monstrul-monstrul-aoleu! bolborosi Baxter.

— Vorbește un pic mai rar, te rog, zise Edwin.

—Uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuunnnnnn moo-
ooooooooooooooooooooonnnsssssstrrrruuuu...

— OK, puțin mai repede de-atât, spuse Edwin.
La viteză medie.

— E-un monstru, tinere! zise Baxter. În Săl-băticia Crong. Noi știam că-i mort de câteva sute de ani, dar ne-am înșelat. Se pare că doar trăgea un pui mai lung de somn, însă acum e treaz, și, vai, este cel mai înspăimântător lucru cu puțință!

Baxter tremura, cu ochii cât cepele. Asta da priveliște. Țăranii veniră repejor, doar ca să se uite la el.

— E mai înalt decât un om foarte înalt, cocoțat pe o cutie! mai bolborosi Baxter. Are dinți mai lungi și mai ascuțiți decât cuțitele de pâine! Are șapte ochi! Mi-a mâncat toate caprele și apoi mi-a înfulecat vaca dintr-o înghițitură, chiar-așa a făcut, da, da! Se zice că poate mânca și oameni!

- Care-i numele lui? întrebă Megan.
- Numele lui? O să vi-l zic.

Numele lui...

numele lui...

numele lui...

numele lui...

„Îmi plac pauzele dramatice la fel de mult ca oricărui alt băiat“, își zise Edwin, „dar sper să treacă la subiect curând.“

Edwin se gândi la toți oamenii aceia de dincolo de regatul lui înfloritor, speriați pentru viața lor din cauza Vulitului ăstuia care zburda liber.